

були Кроаты воєни. Миколай Гакманъ и вуй Василь були у Юрія Цуриковича въ гостині и зблизились съ Кроатами, не могли безъ сабъ попрацати и „живно“ товаришало отбѣдкати гостямъ далеко — далеко, а воздухъ напоенный клинами радости; шапками кидали въ гору и послали до стойбища на рукахъ“.

Обж. заявляе, що не розуміє самъ того люту и не побімає, якъ быт добулася до Маркова. Подобного содержания листовъ о Андр. писавъ до мене въ 20. Мае быт такий способъ писаня. Мущу при той случайности объяснати, що въ 1848 р. носивъ я конфедератку будучи гр. к. семнаристомъ во Львові и надежавъ я до товариства „бгасіа“. Була то хвила шалу. Бунина на ваканціяхъ въ Заліццяхъ прийшовъ я разъ на мѣстѣ въ конфедератцѣ а побачивши на мѣстѣ много ослышъ, станувъ я на середині и зачавъ предлагати оъ запаломъ о Польщі. Нагло виджу, що въ мене сміються а въ другой стороны (отъ Буковины) зъявився бурмистръ въ Кресцатинку зблизивъ мені конфедератку и кинувъ до Дистора. Тогда перейшовъ я до пересвідченя, що съ людми треба цѣлкомъ низке поступати; замотъ благи треба праці. Згадаю о армії польской въ листѣ о Андр. есть такожъ дуже небдзорной натуры. Пожичено еше до стріланя на отсустві и она була, о томъ еше о Андр. (О Андр. титулуе о. Наум. „Равно Апостольный Отче Иване“). Обж. о. Огоновскій посилае, що власне въ поводу той сцени на мѣстѣ заліццкомъ въ 1848 р. мѣстѣ той названій въ листѣ вторичнымъ. Сцена тая зробила польского патриота рускимъ патриотомъ, а я выдаючи життєньсь о. Наум. описавъ все тоє.

Предс. (до о. Наум.) Чи въ околицяхъ Сигату суть социалиты? Обж.а. Стыкаюся съ народомъ, народъ до мене нише; въ того маю способность довідатися о стремленяхъ межъ людми и даятого власне Марославъ мѣгъ до мене удатися въ тыхъ дѣлахъ. Предс.д. Есть подѣржѣ, що Марославъ Добрянскій люе референтъ запомогти въ комитетѣ славянскомъ приѣздивъ до насъ въ иншой дѣли. Обж.а. Першій разъ чую, що бытъ референтомъ фондѣ комитетовыхъ. Предс. Смыгъ ваш одержувать отъ него по 50 рубл. мѣсячно и одержавъ 150 рубльвъ, Трембицкій 2 разы по 25 руб. Есть велике подѣржѣ, що гроші были черпанъ въ фондѣ комитету росіейско-славянского. Обж.а. Я про те не знаю — чувъ лишь, що мѣи смыгъ побиравъ гроші за який стати ч тамъ матеріалы для дневниковъ. Въ Петербурзі теперь значе выходити часописъ польска „Кгаж“, а буде она безпречно мати доисувательствъ зб Львова и буде ихъ платити рублями. То нѣчого дивного, доисувательствъ платитъ добре. Предс. Смыгъ ваш мавъ навѣтъ доносити на колеблѣ. Обж.а. О томъ нѣчого не знаю, и навѣтъ побудѣ о мені дуже неприємнымъ, колибы се была правда. (Предс.д. подне о. Наум. очевидній денуциаци, писаній его ономъ въ Вѣднѣ до Петербурга). О. Наум. о. в. (по тихомъ и уважѣмъ ихъ отчитаню): Съ тяжкимъ жалемъ мущу сказати, не сподѣвався я того по мѣмъ смыгъ. Бытъ то добрый хлопецъ, неспособный до чогось подобного.

Предс. Вы писали въ вѣзницѣ до жены листъ; олдѣи судимъ долучивъ его до актовъ. Обж.а. благальнымъ голосомъ просить, чтобы того листу не читано, бо се листъ довѣрочный, писаный до жены въ гистеричномъ усособленю подл враженьемъ вѣзницѣ. Прокураторъ жадае отчитана одного уступу. Защитники спротивляются, бо листъ мѣбать въ собъ листъ враженя похичній а не факты. — Трибуналъ по довшій парадѣ ухваливъ листъ отчитати.

„Пречудный день! Жій и розкошуйся божиимъ свѣтомъ! А я ту суджу Богъ знае, за що, хаба за мѣи нерозумъ. Нѣ. Якоє фатуумъ гонитъ мене въ политку и то въ такую безрозумну, що за неи самъ передъ собою мущу вѣтудатися. Кобы якъ найкорше скончилися те понитанье, котрымъ Богъ мене навѣстивъ, видмо для того, щобъ я ту глубоко заставився надъ моимъ нерозумомъ. Постановляю вѣжмути до моего честного труда, якъ колось, коли вѣрно олуживъ я народови, церкви и державѣ, подносячи добро люду въ чистомъ австрийскомъ патриотизмѣ безъ всѣхъ безумныхъ выходокъ. Тогда мене всѣ любили и поважали высоко, а польскій часописъ мене хвалили. Не знаю, якъ мѣгъ я зойти съ той такъ разумной дороги. О, теперь маю досыть часу въ самѣтѣ збрядити собѣ все тоє. Вѣрь мѣи, читаючи ту книжка не могу знейти ані кълька стиховъ, трактующихъ о политикѣ; такую образю переселъ я до нею. Моимъ званьемъ было просвѣтити народъ наукою, не читати о политикѣ. Свѣтъ великій: то предметъ чудесный а не вычерпанный. Тызъ коли мене Богъ увѣлинить, не умочу вѣскохъ пера ані до политичныхъ ані до релігійныхъ спорѣвъ. Обж.а. заявляе, що писавъ се въ гистеричномъ усособленю до жены, чтобы еи усосокити и откладуе все. Въ загалѣ чувелъ дуже засоромленымъ: бытъ проводити народъ а такій малодушный.

Сов. Масевскій замѣтивъ, що поводомъ визити Марослава Д. мусѣло быти предсѣ същъ иного, якъ высѣдуживанье инглизму, которого въ Скалатѣ нема; социализмъ далеко выдѣдѣише дабыся студіювати въ Франціи або въ Нѣмечинѣ. Обж.а. Я о томъ не маю своихъ думки. Фактъ однакъ фактомъ.

Дванайцятый день розправы, субота 24 червца.

Дальше переслуханье обжалованого о. Наумовича.

Прокур. Скалатѣ лежитъ 3 милъ отъ желѣзницѣ а 2 милъ отъ границѣ росіейскои; въ

отъи то походитъ, що Марославъ Д. замотъ написати удася лично до насъ, чтобы переговорити лично о вѣзницѣхъ? Обж.а. На тоє мѣгъ бытъ отъисѣти Марослава Д., але я не бачу въ томъ нѣчого дивного; не лишь въ интересѣ власной мѣи, але такожъ хотѣлъ бытъ мене отбѣдкати люе литерата и дневничаря и зложити мені свое понажанье. Прок. Чи вы одержали листъ писаный просто въ Петербурга за днѣ 4 сѣчня о. р. а адресованный вырамо: о. Ин. Наум. Обж. Жадного такогъ листу я не одержавъ. Прок. Коли вы дали остану пожитку Шнуидерони и Залузі? Обж.а. Передъ 4 роками. Прок. Якъ ваші отношеня мѣстковѣ? Обж.а. Я господарюю на 200 коргахъ и хотѣлъ вылованье жолкъ дѣтѣи много коштуе, то однакъ я теперь отио добре. Крімъ 2 сыновъ мас 4 дѣтки; въ тыхъ одна была въ Києві 2 роки на выхованю, а друга есть теперь въ Варшавѣ въ домѣ о. Цыбыка. Прок. Якимъ способомъ могли вы Шнуидерони, челонокни простому и неполитикови правити такій рѣчи, що православніе приде само съ себе, що Россія може що ту займе, и якимъ способомъ годится то съ нашими тверженемъ, що вы добрый унитъ? Обж. Шнуидеръ не есть лозѣмъ такъ темный, якъ и прокураторови здася. Онъ не есть мужикъ, але обвинитель австрийскій, отже можна говорить съ нимъ о такихъ рѣчахъ. А що до демонстроваия православию, то я стремлю власне черезъ православию до уни, бо только тымъ способомъ можна отчитити образъ эъ домѣшкѣ латинскихъ. Прок. Чи вы одержали листъ отъ О. Грабаръ дотично загадочной справы, остерѣгающей насъ, чтобы не робити нѣякого рѣшучого кроку? Обж. Нѣчого такогъ я не одержавъ. Прок. Для чого въ слѣдствіе запречували вы авторство деклараци о переходѣ на православию Галичанъ и доперва въ половинѣ марта признали вы до того, а черезъ тоє наразили вы сына Миколая на догту вѣзницю; Шнуидеръ предсѣ иже попередъ бувъ вызванъ, якъ было. Обж.а. Я собѣ не присадуе, чтобы мене заразъ эъ политку о те пытали; коли мене зыпатали, я признавъ. Прок. Отъ того завѣсно и вчаснѣише увѣдыванье оныя и колѣкохъ селянъ, котры оказались невинными, бо ктоє иншой вилывавъ на нихъ? Эъ отки то походитъ, що вы на невѣдн ковертъ записали собѣ адресу Марослава Д. дробненькимъ писемомъ? Обж. Було то въ домѣ п. Ад. Добрянского. Я мавъ фхати до Варшавы и тамъ мені подано адресу Марослава. Я тому не виненъ, що у п. Ад. Добрянского дуже топенькй пера (всѣдствѣ) и для того нотатка выпала такъ дробною, а особливо, що я пишу все дробно. Прок. Мене дивуе те, що всѣ сиблянники доносятъ собѣ покванно о ревизіяхъ у нихъ отбѣтухъ? Обж.а. То зовѣмъ природно. Мы мусимо удѣлати собѣ такій рѣчи, котры мають народне значенье. Прок. Вѣера перечили вы инсинуаци о вырѣзаню жидѣвъ. Тымчасомъ въ односты листѣ до Маркова написали вы, чтобы доисувать въ „Проломѣ“ о ограниченяхъ правъ жидамъ въ Россіи и додаете „бо то народъ радо читаетъ.“ Обж.а. Ходило о донесенне факту цѣкавого и важного. Въ днешнякѣ о томъ писали, отже и въ „Проломѣ“ повинно было быти. Не всѣ жиды свѣты. Я самъ часто выстунавъ дуже остро противъ лыхихъ сторѣвъ навѣтъ нашего народу руского. Прок. Чи се властивымъ было робити демонстрацию православию противъ езуитизма, ижегивати до того люду непростѣного и некомпентитного оцѣнати факты; предсѣ отбѣднѣише было порушити тоє напередъ въ сферахъ духовныхъ? Обж.а. Я перечу, мовбы то тая справа доперва теперь стала на порядку днешномъ. Отъ чаю, якъ Галичина дѣталася подл названье австрийске, розпочавося оибѣръ обрядовый. Поднѣеб его мѣль иншими архіепископѣмъ Сѣраковскій. Я самъ снисавъ о томъ воляны, котры знаходится въ Римѣ. Все было вычерпано. Прок. Завѣдгы однакъ здавалося, що поступатию легально, належалобъ ужити иншихъ способѣвъ до демонстроваия. Обж.а. Статими и розобравами въ томъ предметѣ описанными, можнaby въ грубѣ запалити! Прок. Часовисъ „Наука“ есть для люду признана, а однакъ дуже мало тамъ пишете о отношеняхъ господарскихъ, переважно звертала она увагу на мнимый гнетъ на надужитя. Обж.а. Въ нашъ часописъ рускій суть оппозиційн. Мы кридженій подл взглядомъ народнымъ и конфессійнымъ. Дѣзнаемо различныхъ прикростей, пѣчимъ неузаосаженныхъ. Наведу одинъ примѣръ. Въ роцѣ 1868 два господарѣ эъ Сородка спровадили собѣ библію свѣту, аировану синодомъ петербургскимъ. И ставая рѣчь печувана. Вѣднѣя оказалась рѣчею забороненою! Ц. к. старство выточило слѣдство и обохъ селянъ принямѣи за кольтортажъ дѣлъ засуджено, хотыи они спровадили тѣ книжки для себе. Одинъ эъ нихъ назывався Сусель, другого не памятаю вже. Если слова божого не можна вже мати, то предсѣ вѣльно муситъ намъ бодай йойкнути, нехай стонъ той учуе Монарха. Однакъ я о томъ не иятерпеюлювавъ въ Радѣ державной, въ котрой я тогда заобѣдавъ. Врочѣмъ нехай н. прокураторъ зважитъ, що ту не ведутъ теперь справы правосѣ, але цѣлкомъ инакш. Коли статіи „Науки“ были подѣбрующими, то треба было ихъ конфискувати. Що селяне еи читають, то не змѣиле рѣчи; мы маємо, Богу дякувати селянъ дуже свѣтлыхъ.

Дрѣ Дубинскій: отбѣдываете, отча, на все отверго, и часто навѣтъ не оцѣняете дояглости своихъ выразѣвъ. Згадуючи вчера о образахъ византийскихъ спровадженыхъ до церкви скалатекой, вы забули, що слово „византийскихъ“ дуже подѣржѣе и оинио до понатя „византизму“ привязуе значенье переворотности, фалшу и невѣной небезпечной пропаганды. Чи въ костелахъ католическихъ не знаходится образы византийскіи?

Обж.а. А въ отъи жъ мы возли нашу вѣру? Въ одѣмъ селѣ коло самого Вѣднѣ суть самъ византийскій образы. Суть они въ Римѣ, въ Венециі. Не можна заговоруватися до поглядѣвъ тыхъ людей, котры вѣчно не розумѣють. Переворотность византийскаго отбѣдываете только до отчаны дѣлѣи, до политикѣ, але не до дѣлѣи штуки. Дрѣ Дубинскій. После ату обжалована вы отча и товариши мѣи мустеувати симпатіи для Россіи. Прощу мені сказать, чи вѣдомый вамъ хочѣмъ одитъ ату правительствѣ австрийского, котрой бубыи Россіи неприязны? Обж.а. Доперва въ обжалованя довідавося я, що Австрія має быти неприязною Россіи. Предс. Въ актѣ обжалованя того нема; прошу насъ, насъ защитнику. — Дрѣ Дубинскій. Актъ говоритъ о державѣ побѣдѣишѣ сусѣднѣи, съ котрой обжалованя мѣи симпатизувати; отже природно есть рѣчею пытати, чи Австрія есть съ тою державою въ антагонизмѣ. Прок. просте значенье выводу своего въ актѣ обжалована. Есть такъ только бесѣда о комитетѣхъ панславистическихъ и о ихъ агитациі. Дрѣ Дубинскій. После ату обжалована росіей оидъ министръ справъ заграничныхъ Игнатъевъ бубыи суруживою тыхъ агитациі. Есть тамъ бесѣда о Заліццяхъ и о мурованныхъ фортификаціяхъ. Предсѣ не подобно принускати, що подѣбрулий на власну руку хотѣла робити выправы воєныи и отрыпати провинциі отъ державы для себе. Хочу про тоє зыпяти подѣбруемого, я противно, не выдѣмъ бытъ у правительствѣ австрийского безперевѣишѣи интенсиі приѣзди для Россіи и чи не знаходится подл тымъ взглядомъ въ згодѣ съ правительствомъ? Предс. Я ухилию се пытанье, понеже не стонъ въ каждой авзаэ съ интенсиіи ату обжалована. Прощу дальше пытати. Дрѣ Дубинскій. Не маю нѣчого больше.

Дрѣ Искрицкій. Прощу о сконстатоваанье эъ протоколу, чи Шнуидеръ збзнавъ, що о. Наум. говоривъ, що самъ передъ на православию и буде у нихъ нарохомъ. Предс. Шнуидеръ збзнавъ, що о. Наумовичъ въ ostatnichъ часахъ о томъ не говорилъ. Дрѣ Искр. дальшимъ пытаньемъ о. Наумовича старався сконстатувати, що рухъ галицийскій вышловъ эъ збарского а о. Наум. не выказывае его, але его заставъ и знаишомъ вже иргованымъ эъ поводѣмъ локальныхъ. На дотичне зыптанье дра Искрицкогъ повноно зылаея о. Наумъ, що знайдена у него стати, представляюща Поляковъ яко авторѣвъ ингилизму и жордѣцѣвъ цара Александра II не написана черезъ него; се чужій елаборатъ; такую думку автора о. Наум. засуджуе. На дальше пытанье дра Искрицкогъ оинѣе обжалованныи своимъ розмову съ книжницею Черкаскою. Бесѣда была лишь о его смыгъ Володимирѣ, о збѣднѣишѣ оныа до науки лѣкѣвъ. Дальше дрѣ Искрицкій ставая зрѣбити правдоподобнымъ, що фонда, котрой молодой Наумовичъ побиравъ въ Вѣднѣ, могли походити отъ книжнѣ Черкаской; она была протекторкою его въ школахъ росіейскихъ. Дрѣ Искрицкій заявляе, що хотѣвъ вѣести, чтобы завѣзвати книжницею на свѣдѣна въ томъ дѣлѣ, але эъ обавы, що се буде невозможномъ, написавъ до неи листъ. На разѣ хотѣвъ дрѣ Искр. поставити пытанье обжалованю, але предсѣдатель узнавъ пытанье въ такой формѣ суггестивнымъ (поддѣпанымъ), отже самъ зыпатавъ о. Наумъ: „Чи не чули вы, отча, чтобы н. Черкаска въ томъ часѣ, коли смыгъ вашъ бувъ у Вѣднѣ, присылала ему яку грошеву помощь?“ Обж.а. Не чувъ я нѣчого о томъ. Дрѣ Искрицкій: Яке становище зымаля вы яко редакторъ, посолъ и челонокни въ пытаню славянскомъ: чи есть славянофильомъ чи руссофильомъ, чи цѣ? Обж.а. Не подлагаетъ сумѣиву, що я съмъ славянофильомъ, отже и славянофильомъ. Сце въ р. 1848 бувъ я головнымъ сибѣроботникомъ „Зорѣ Галицкой“, где отъ всѣхъ Славянъ надходили дневники и книжки. Чыгавъ я Шафарика „Старожитности“ и Колира „Пѣсѣи и сонеты“. Они то запалили въ менѣ любовь до идей славянской. (Тутъ о. Наумовичъ деклариуе одинъ стихъ Колира, написанный въ дуѣи воославянскомъ и додае, що бувъ завѣдгы поетичного усособленя и для того переписываю тою мыслею). Користаючи эъ вакаціи вандрувавъ я по краю и постановивъ працювати для люду, я старався вкрѣпировати идею збратанноя всѣхъ Славянъ. Въ томъ не ма нѣякого небезпечного для Австріи, въ котрой раса славянска есть наибчисленѣиша, Австрія мачою Угрѣвъ, Нѣмцѣвъ и Славянъ есть нечаче великою Швайцарією, где Итальянцѣ, Нѣмцѣ, Французы суть добрыми патриотами швайцарскими. Тую идею славянско австрийску проповѣдувавъ я въ своемъ часѣ на конгрѣсѣ славянскомъ въ Празѣ. Яко панславистъ завѣдгы я обурываю тымъ, що Поляки не признавалися до взаимности съ другими Славянами. (Тутъ обжалованныи цитуве уступъ эъ брошюры „La Pologne et les Habsbourg“, котрой о томъ свѣдчитъ). Въ Россіи до р. 1846 уходила идея панславизму за дуже подѣржѣлу. Тогда розвизано братство славянское заложено Шевченкомъ, Кулѣшымъ и Костомаровымъ. Полкобкомъ не бувъ я нѣколи, але выстунаю только противъ той партіи польской, котра хоче рускій народъ знейти, котра минушого року выдала въ Краковѣ знамя: „Не ма квестіи руской, нема Русь!“ Колибы соймъ бувъ принявъ въ роцѣ 1869 внесенне князя Юрія Любомирского о згодѣ, то униа не будабы только на „дѣки“. Але я не обвиняю нѣякого, то суть наслѣдства выхованя. Народнѣебъ руска въ Галицийскій гнетена; она бо рои нѣтѣя, але не съ бунтовничими якими небуде плянами противъ Австріи. Въ роцѣ 1869 придеувъ я мысли згоды съ Поляками, условянои бл. и. Лавровскимъ, але заразъ по першѣмъ засѣданю побавъ я, що нѣякого эъ того не буде. Сказали тамъ намъ Поляки:

„Мы маємо силу“. То маюя савоудувало стварити въ основани и ратувати нашъ союзѣи эъ славяны. Любили все, що славянское. Моимъ отчѣ Пушкинѣ, Лермонтовѣ, мѣмъ Коржанковскій, Шевченко, Стефановичѣ, Пуркинѣ. Есть то маю думка. Але по эъ стовымъ границамъ не огане ономъ, такъ само якъ Тирольцамъ, котрой думка есть полученый эъ элементѣмъ индическимъ, Австрія завѣдгы еше отдѣлѣи. И стремлю до чѣстоты униа съ Поляками якъ на оныя переселенцы и на оныя политичныи; оинѣири жѣи вы на цѣли змысати братѣвъ Поляковъ до згоды. Але гребѣ, чтобы на той концѣ ишѣиы панславизма, Катола, а потому Смольска, а не Смольска и Славянскіи! Политика инѣишого правительствѣ есть нѣ доброй дорогѣ, понеже не край короной але индичей народы хоче ушаславляти. Любили — эъ цѣль иудѣ славянофильомъ (о. Наум. попадае въ ектату).

Предс. Прощу спѣкѣио говорити. Обж.а. перше до предмету и говорити спѣкѣио о своихъ переконаняхъ славянофильомъ австрийскихъ, але предсѣдатель перерывае шарѣи выводу. Мимо того о. Наум. говоритъ дальше о загалыныхъ пытаняхъ политичныхъ, яжеио маюго собѣ общѣе эъ нового сторонничѣиы индичей либеральномъ.

Прок. Идеалы идеалами. Вернитѣ до дѣднѣности. Какѣе профѣсаци! Ижеи панславизмъ тутъ теперь представлѣиымъ родится съ словами написаныи въ брошюрѣ „Посланикы о. Владиміра“! (Прокураторъ цитуве слова; постарати эъ не маюмо быти сконфусованымъ). Якъ погодити свои погляды съ статією въ Петербурѣ о гравѣ Голуховскомъ, друкованой въ „Славянскомъ Сборникѣ“, где знаходится дѣлѣи, въ Русѣ не маю чого сподѣватися въ Австріи и въ Австріи, и якъ погодити австрийскій панславизмъ тутъ нами представлѣиымъ, съ тымъ воймъ, что мы говорили предъ Весоловскимъ, Шнуидеромъ.

Дрѣ Искрицкій. Застѣригаюся противъ формы выстуленя и. прокуратора; то особливо враженье словъ о. Наумовича, то подобно еме въ plaidoyer.

Предс. Не виджу нѣякого невластивого эъ формѣ.

Обж.а. (въ отбѣвѣи до пытанье прокуратора) Все то я дѣлаю въ оппозиціи, такъ якъ еше да оппозиціа дѣлати муситъ. Хотѣвъ я змыслювати увагу правительствѣ на нашу криду. Оинѣири выстунае все скраио, есть се зычачина тытѣиыи Поляки, коли доматалася своихъ правъ въ Галичинѣ, не понеротавая на смерныхъ зыптаняхъ, але поклонывалоса на права цѣлого народа цѣлого Польщѣ. Такъ само чинимо и мы. Положенье наше есть о стѣлько горше, що инколи не можемо мати большости голосѣиы — не можемъ отчеисити на сповненье нашихъ бажанъ въ той дорогѣ. За правительствѣ абсолютныхъ маю я больше правъ въ Галичинѣ, якъ инѣи, за конституціи.

Прок. Отже и въ „Сборникѣ“ петербургскомъ звертали вы увагу австрийского правительствѣ на криду Русинѣвъ? Обж.а. Такъ есть, такъ маємо нашего амбасадорѣ!

Дрѣ Дудемба. Въ актѣ обжалована мѣдѣдасо, що подѣбруий маюте симпатіи до царствѣ росіейского и его представителѣиы. Чи я инѣи народы славянскій навѣтъ замѣшканы въ Австріи такихъ симпатіи не маюте? Обж.а. Зынай суть эъ рѣчи. Вѣдомый и. пр. симпатіи до Россіи, Чехѣи и полуднѣиныхъ Славянъ австрийскихъ. Чѣи брѣи удѣлъ въ памятникѣ вѣздѣи на выставѣ въ Москвѣ. Я самъ бувъ запрошений на тую выставу. Въ обавѣ, чтобы мене не поосуджывали о мѣи вѣрно тыгненье до Россіи, я не побѣвахъ. Въ инѣишѣи и ешеиы такими агентами мононевскими, что не могу выиы достати до Россіи!

Приосажный Рыльскій зыптануе обжалованого, где учиняе передъ рукоположенемъ дальше про рѣжицию мѣи церковно ескѣди. грѣекою, до котрой належали предки тепѣишнѣиыи унитѣиыа православию росіейскимъ? Обж.а. вѣноня, що въ догматахъ есть едѣиоги, въ израилю автономія, врочѣмъ церковь православию росіейскою може быти уважана яко роскодъ іерархическій отъ церкви ескѣдиной. Обжалованныи не отряпѣи до православию росіейского. Тал оборонъ приѣио характеръ великой бесѣды политичной, котру елѣхала вся публика съ наружениымъ увагомъ. Приосажный Рыльскій пытае дальше о поглядѣи обжалованого на народѣ польскій. На тоє отбѣвѣи обж.а, що тоє, що писавъ о Полякахъ, маю отряпѣиотъ только до невѣной партіи; для цѣлого народа польскогогъ чувствѣи обжалованныи инѣи симпатіи. Приос. Рыльскій зыпаве обжалованого, чтобы навѣтъ оныи письма, въ котрыхъ вышлѣио суть симпатіи для Поляковъ. Обжалованныи инѣикувел на „Науку“ и на „Слово“, але не маю дѣи съидѣиыи нѣякого статіи. Дрѣ Искрицкій заповѣдае, що постаравося о представлѣиыи лавѣи приосажныхъ тыхъ симпатичныхъ писемъ въ остаткомъ своимъ выводѣ.

Дрѣ Искрицкій пытае обжалованого дѣтчно стиха пересланого Маркову о гинотриваньи — шо значать сѣоставленье руской ескѣдиной, что бытъ бажаль, чтобы отишонокъ въ цѣлѣе бытъ зынай въ семинаріи. Пригадую собѣ чыиыи молодости и роцѣ 1848, коли лѣвокока учинѣи семинаріи была огнищѣи либеральномъ, эъ котрой вышло багато патриотѣвъ польскихъ, а маюмо мучениковъ. Ходило и о тоє, чтобы въ ескѣдиной удожили ноты до стиха.

Пытана судій ирѣосажного Маєри, аинѣири Литвинювичи и др. не выказали нѣякого пианья.

внутрішніх не мігъ того стеріти, щобъ жалозливо дбало въ Росію такі обширні права, якъ се постановила угода Мосолова. Гр. Толстой отже збравъ угоду съ Римоу, — се довідують ся въ ієродостойного жерда всі польські газети. Що такъ муонтъ бути, свідчить о томъ усуненнє Мосолова зъ уряду шефа чужихъ ієроисповіданъ і назначеннє его губернаторомъ Володы. Пана має же після укладовъ съ Мосоловомъ іменовати трьохъ єпископів польськихъ въ Росію на консотори дні 13 лиця. Очевидно що теперъ по збраваню укладовъ, се не зможе наотунити.

Въ Балті, въ томъ збійстві мѣстъ зъ страшного погрому жидовского, відбулася кілька днівъ тому въ окружнімъ суді остаточна розправа надъ головнішими виновниками розруховъ анти-жидовскихъ. Шість обжалованихъ остро покарано.

Нѣмеччина. Димісія министра финансовъ Баттера збѣжала прийнята. Вірогідно оамъ ки. Бисмаркъ въ теперішній важкій хвилі, коли стоить на порядку денніймъ реформа податкова, оббїже теку министра финансовъ, подобно якъ свого часу обнявъ теку министра торговлі. Підоскретарь стану Шольцъ буде отбѣчалнимъ за ступинкомъ ки. Бисмарка яко министра финансовъ.

Загальне треваннє службы войсковою (въ лиціи, резерві і ландвері) въ Пруссахъ выносло до теперъ 14 лѣтъ. Найновішимъ розказомъ кабинетовымъ знижено почавши отъ осени 1882 р. загальне треваннє службы въ войску на 12 лѣтъ.

Египтъ. Досі відомо намъ о чотирьохъ засіданняхъ конференці въ Константинополі въ справі єгипетскій. На третімъ засіданню держави прирекли собі, що здержатся отъ всякої самостійної акціи въ Египті підчасъ тревани конференціи, хіба колибъ було загрожене безпечество Европейцѣвъ. Що Европейцѣвъ не дуже безпечно въ Египті показує ся зъ найновішихъ вѣстей. Коло Каира замордовано двоохъ Греківъ. Потверджує ся такожъ вѣдомость, що Араби паша најіряє ушкодити каналъ суецкій, колибъ Англія высадила свои войска зъ кораблівъ на землю єгипетску. Найновіша телеграма зъ Александріи доносить, що тамъ зананувавъ зновъ великій полодохъ мѣжъ Европейцями. Европейці позамикали оклепи і реставраці а гроші і цїний предмети шпереносили на кораблі торговельні.

Сербія. Въ скуштній сербскій внесло правительство проектъ уставу, після котрой депутативъ, складаючі безъ причини мандатъ, щобъ лишъ декомплетувати окуштину, мають бути карані гривною 1000 денаровъ (франковъ). Сей правительственный проектъ, треба признати, єсть дуже хитро обдуманий і свідчить о реакціи въ молодімъ королевстві сербскімъ, якъ се ми вже означили послїднімъ разомъ, говорячи о ухвалі ограничення свободи печати въ Сербіи. Пріглянувшись той оригінальній уставі о караніи посполвє складаючихъ мандатъ побачимо ось який хитрий підступъ правительства. Въ скуштній опозиці єсть численна, але все менша отъ партіи правительственной; се впрочімъ і не диво, знавши, що часть пословъ іменує самъ король. Опозиція може бодай о стільки въ важкій якій справі оперти ся правительству, що зложити мандаты і адекомплетувати окуштину. Въ такімъ случаю розвивають нові выборы, а коли опозиція вбїде до окуштини все еще въ такій саді, що може адекомплетувати палату, въ такімъ случаю повинна наступити отповѣдана зміна кабинету. Але въ Сербіи не дѣє ся такъ, і зъ повинно дїятися въ конституційній державі. І отъ правительство сербске, щобъ запобігти декомплетованю палаты зъ стороны пословъ радикальныхъ, опозиційныхъ, внесло проектъ уставу о караніи складаня мандату гривною 1000 франковъ. Розуміє ся, що се буде вже отбратраховчимъ средствомъ, зваживши, що радикальній посоль сербскій звичайно люди не надто маючі. Ось такє значеннє має той оригінальній проектъ.

Ірландія. Телеграмы доносять о новімъ мордерстві аграрніймъ, котрого жертвою шали лордъ Блэркардъ, его агентъ Блекъ і его управитель Кинъ. Мордерцївъ не выкрыто.

Болгарія. Зъ Софіи доносять, що правительство болгарске заказало дневникъ „Братство“, выходящій въ Руудуку за те, що оголошило соціалістичну програму, зачіпало князя, выше духовенство і армію.

НОВИНКИ.

— Збраваннє отпоручниківъ вдовичо-сиротиньского фонду. Въ дняхъ 27, 28 і 29 го червця отбулося збраваннє отпоручниківъ до фонду вдовичо-сиротиньского Архидієцезіи львовской въ забудованю св. Юра підъ предѣлательствомъ преосвященного єпископа Спльвестра. По отвореню засіданя предѣлательмъ, отчитавъ секретарь справозданнє зъ дѣяльности комитету за часъ отъ послѣднього збраваня. Потімъ наступило справозданнє касієра, зъ которого выкачалося, що фондъ коренній помножився о 4.150 гульденовъ. Приступлено до выбраваня 4 комісії админістраційныхъ, юстиційной, статутовой і касовой, котрі радали днѣ 28-го въ особняхъ саяхъ і предложили свои внесеня загальному збраваню. Зарядъ маєтокъ оказався якъ найточнїший і найсовѣтнїший, зъ що удѣлено комісії не тільки абсолютіоріумъ але і цѣлковитє узаннє. Починено кілька конечныхъ постановъ що до админістраціи і маніпуляціи. Доконано змінь въ провизоричныхъ ста-

тутахъ зъ р. 1869, щобъ після возназаня юристова і въ мисль интєнциі Намістництва, остаточнє урегулюваннє институтіи підъ виглядомъ правного существованя на підготові закона о товариствахъ зъ 26-го наданото 1352 осягнути. Петиціи о надзвичайній допомозі отступлено кожисію до можливого узгладненя. Выбрано комісію на дальній три роки до котрой вбїшли: о. крмд. Шведицкій, о. деканъ Меруновичъ, о. Вѣловичъ, о. Д. Таначевичъ, а яко секретарь о. Гордієвскій. Яко заступника выбравъ: о. Дона тынскій зб Львова і о. Польнскій прєсентъ семинаріи. Касієромъ на дальше выбрано о. дра Крижановского, а контролєромъ о. дра Бартошевского. На томъ закнчено засіданя.

— Зарядъ вдовичо-сиротиньского фонду для архидієцезіи львовской выдѣвъ друкованю брошурою сировозданнє зъ стану фонду за роки 1881. Предѣлательмъ того фонду єсть Преосв. єп. Сильвестеръ Сембратовичъ, касієромъ крмд. дръ Гавриль Крижановскій, контролєромъ дръ Іоанъ Бартошевскій. Зъ справозданя того вынимаємъ гдєсній дані: коренній фондъ съ концємъ року 1881 выносилъ 258.477 зр. 54 кр. Приходъ. Въ 1881 р. было зъ вычѣйныхъ датковъ отъ духовенства черезъ уряды деканальній і отъ поодинокихъ лицъ 12.369 зр. 48 кр.; надзвичайныхъ (за уболѣненнє отъ пениты конкурсового, при каноничній интитуціи, при женитбѣ съ цивильными, отъ преосвитєровъ) 1.934 зр. 89½ кр. Отгоотки отъ капиталовъ принесли 9.199 зр. 60 кр.; отъ ефектовъ 7.800 зр. 89 кр. і т. д. Загальна сума приходовъ въ 1881 р. выносила 33.006 зр. 76 кр.; зъ року 1880 перенесено на 1881 роки 25.969 зр. 29½ кр. — разомъ 58.976 зр. 05½ кр. Розходъ въ р. 1881 выносили 29.260 зр. 73 кр. По отбгнєнню загальнои сумы розходовъ отъ приходовъ остало съ концємъ 1881 р. въ касі 29.715 зр. 32½ кр.; суму тую перенесено на р. 1882.

— Обурєннє нашихъ монаховъ і духовенства зъ насланя патривъ єзуитовъ вразло дуже немилю тіи сфері, котрі ся справку заїняли. Такъ якъ затишеннє нашого клира оказало ся рїтучо невозможнимъ, постановлено тамъ — доложити воєхъ силъ, щобъ протесты руской церкви не прибрали бодай занато окрасной барвы. Якъ зауважимо, віденскій пунцій на першу вѣсть о протесті бучацкихъ оо. Василянъ, вбѣвавъ нашого митрополита (котрого въ сій справі такъ зыгноровано!), щобъ підъ загроженємъ найтяжнїшъ каръ закарать оо. Василянъ бучацкого монастыря заимати протестомъ противъ булѣ „Singulare praesidium“. Митрополитъ сповнявъ уже порученє собі дѣло, але позволивъ оо. Василянъ подати смирєннє і прошеннє просто до пашы, въ котрѣ можуть представити свою невѣдомость і непризволєннє на предложєннє свого противоумєна въ дѣлѣ реформы свого чину, і просити, щобъ по можности гдєкотрї точки були змінені або усунєні. По нашій гадцї, і такє смирєннє і прошеннє має значєннє, бо хотия і не отнеслобы пожаданого усылха, то сповнимо мы нашъ обовязокъ, бо поотавимо памятникъ, що мы тому противились. Такимъ чиномъ спадє цюма теперішного замаху церковного на — кого вишого...

— Тенденційность гдєкотрыхъ львовско-польскихъ газетъ въ справахъ русоныхъ єсть вже зъ давна і загально збѣтною. Перше мѣсце займає тутъ Gazeta Narodowa, котра въ часъ процесу Ольги Грабаръ і тов. довела свою тенденційность до сквернѣи і отразилоно виртуозности, налитюваню навѣтъ вже въ судовій саді по кілька разовъ. Ані загальнє обурєннє на таку, зовѣмъ непочестну для редакторовъ, крайню тенденційность, ані тї упомїненя нічимъ не вплинули на цюправу. Справоздана Gazety Narod. і Dziennika pol. въ процесі гр. Делля Скалі противъ о. Качалы і В. Барвїньского грѣшатъ вже въ кождей отрїчцї разачю тенденційностю і неправдою і представляють цѣлий процесъ въ свѣтлѣ не до побнана блуднѣи і тенденційно фальшивѣи. Поминувши вже то, що такъ оборона обоохъ обжалованихъ якъ і збѣнаня свѣдковъ представлений въ Gazetѣ Narod. і Dzienniku pol. зовѣмъ перекручено і неправдиво, що все важнїше зъ обороны обжалованихъ зъ замѣру пропушено, — посунулись обѣ тѣ львовско-польскій газетѣ остаточнє навѣтъ до того перекрученя правды, будьтобы обжалованій предкадали обвинителєни угоду!! Тымчасомъ рѣчь маєє зовѣмъ противно, бо власнє обжалованій не приняли два разы зробленого имъ черезъ дра Яцковского предложєннє згоды, а то зъ той причини, що не почувачючись до нїякой вини, написавши въ „Дѣлѣ“ тільки ширю правду безъ виспугованя гр. Делля Скалі якихъ небудь нечестныхъ замѣровъ, не могутъ теперъ нїякъ згодитися на які небудь отключуваня статей, котрі після ихъ думки не заключають въ собі нїякой образы чести.

— Повнє справозданнє зъ процесу гр. Делля Скалі противъ о. Качалы і В. Барвїньского выдѣмо особно брошурою, а въ „Дѣлѣ“ подано справозданнє только коротко. Выдѣанє повного справозданя єсть особливо збъ взгляду на крайню тенденційность польской прасы дуже важнє. На теперъ еще не можемо подати цѣны сей брошурѣ, бо годѣ еще въ той хвилі обчислити єи объемъ.

— Найновішу руску народну номичну оперетку Ланна Млаки „Молода въ Босніи“ зборонило і. к. Намістництво рескриптомъ зъ 24 червця с. р. Ч. 6560 представляти на русоныхъ сєнахъ въ Галиччині. Причини заборони не подані въ рескрипті.

— Подорожъ намѣстника гр. Адольфа Поточного до Вѣднѣ. Всѣ галицкіе польскій газетѣ годєють збѣдно, що гр. Альфредъ Поточній їздивъ до Вѣднѣ, зазиваний президентомъ-министромъ гр. Таффе,

щобъ поселивъ теперішній станъ отношенъ русоныхъ въ Галиччині. П. намістникъ бувъ і на аудієнціи у цєсара.

— Арештованнє. Угорскій газетѣ доносятъ, що на станціи Мезе-Лабора (на лувиньской желѣзной дорогі недалеко Чертожа) комисарь полиційній Юлія Туринскій арештувавъ молодого чоловіка пасєрба і Ольга Грабаръ, кадета отъ улявѣвъ.

— Зъ єзуитского катехизму. Въ книжочкѣ выданій патрива єзуитами въ Кракові підъ заг. „Poslaniec apostolstwa Serca Jezusowego“ за мѣсяць лютой 1882 р. находимъ на стор. 63 слѣдуючу религію моральну науку:

Питає: Що треба робити невинному єся до пениты на доктора правъ, щобъ здати той пениты?

Отп. „Byłem w wielkiej obawie przed złożeniem egzaminu, bo czułem z jednej strony, że niedostatecznym jestem przygotowany, a z drugiej nie mogłem go odłożyć. Podałem tedy prośbę do Kalendarzyka, odprawiłem nowennę do Najśw. Serca Jezusowego i za łaską Boga szczęśliwie egzamin złożyłem, za co Najśw. Sercu Pana Jezusa niniejszem podziękowanie składam. L. M. doktor praw.“

А въ „Poslaniec Serca Jezusowego“ за мѣсяць май 1882 на стор. 151.

Питає: Що треба робити злодѣєви, щобъ оплатити отъ кары?

Отп. „ZG. Już w stycz. 1881 r. oskarżony od prokuratora o nieprawne przywłaszczenie sobie rzeczy, uczyniłem sobie wotum, że jeśli mi Najśw. Serce P. Jezusa wszechmocną siłą pomoże do szczęśliwego uwolnienia od zagrożonej mi kary, ogłoszę to zdarzenie w Kalendarzyku Apostolstwa, a odprawiwszy kilka razy nowennę do Najśw. Serca P. Jezusowego sercem skruszonym, otrzymałem dziś właśnie wiadomość żadaną, że jestem od обвиненія, od kary i od kosztów uwolnionym. Za łaskę tę najczulsze składam i składać będę dzięki. Ch. Kr.“

Ось маєє религію і моральность патривъ єзуитовъ! Але якъ они выховують народі! І такимъ учителямъ поручено нашихъ неукѣвъ оо. Василянъ!

— Зъ Цириха въ Швайцаріи пишуть намъ, що тамошнє славянское товариство „Славія“, котрого предѣлательмъ отъ довгихъ лѣтъ єсть нашъ землякъ архітектъ ц. Василь Нагрбний, устроєє сегодня концертъ на доходѣ запомагаючю касы товарисков. Въ програму концерту вѣто, двѣ рускї цѣни: одну отбѣиває хоръ воєхъ студентовъ славянскихъ имено цѣною: „Ой не гараздъ Запорожцї, не гараздъ вчинили“ і дуетъ „Стоять гора высокая“.

— Послѣднє 12-те число „Зеркала“ ц. и. прокураторіи сконюскувала Сатирично-гумористична єя часописъ зєднала собі въ протягу бти-мѣсячного своего существованя живу симпатію воєхъ Русоныхъ, такъ черезъ добрый гуморъ і быстроуму сатиру якъ і черезъ становещє объективнє, на котрѣмъ она старає ся удержатися. Редакція „Зеркала“ общєє подати въ 13-омъ Ч портрєтъ обжалованихъ о головню зраду і свѣдѣвъ той справы. У Львові продасє „Зеркала“ єдино въ траиці на руской улиці коло Волоской церкви; порадно булобы, особливо для приблїжихъ, щобъ админістрація той часописъ не старалась еще о єи кольнортажу і о продажі на двірцяхъ желѣзничныхъ.

— О дръ Черляночакевичъ, профессоръ выдѣлу геологичного на университеті краковскімъ, дѣєтєвъ димісію. Мотивовъ димісіи не подаетъ краковскій газетѣ, хотия се знати булобы дуже цікавою рѣчю.

— Почтмайстеръ въ Болеховѣ, п. Гелчинскій, одержавъ зъ львовской дирекціи почтъ наказъ, щобъ якъ найскорше і научивє руского языка якъ въ слові такъ і въ письмѣ. О томъ днѣ 11 червня завѣдомля Дирекція почтъ покривдєного черезъ того почтмайстра академикъ пана И. Ф.

— Высылку россоинскихъ жидѣвъ до Америки заставивъ комитетъ бродскій, понеже побѣла донесєна зъ Америки 3000 ємигрантовъ жидѣвъ оствє тамъ безъ заняты і удержаня

— Бл. п. Павло Яценіицій родився въ Дрогобычи на передмѣстю задворнянськомъ 25 лютого, 1823 р. отъ отца Григорія і матери Катєрины зъ Косовѣвъ. Першій науки побиравъ зъ дѣковской школы въ Дрогобычи. Найотаршій братъ покойного Изидоръ, єремонахъ чина св. Василя въ Вучачи, взявъ его до себе. Въ Вучачи пок. Павло Яценіицій скѣнчивъ въ 1831 р. головню 3-класову школу яко 1-шій преміантъ. Отъ 1836 до 1841 скѣнчивъ 6-класъ гимназіальныхъ, въ кождей класѣ першій праємію donatus; днѣ 15 го серпня 1841 р. одержавъ похвальну отпустку зъ бучацкой гимназіи. Въ 1842 р. вступивъ на студію єи-лософичній университету львовского, котрї укінчивъ отлучно въ лѣтѣ 1843 р. Потімъ поступивъ въ духовну генеральну семинарію въ Вѣднѣ, где въ 4-охъ рокахъ укінчивъ съ отбаченємъ богословіє; абсолютіоріумъ одержавъ 18 лїтця 1847 р. Въ же въ першихъ двоухъ лѣтахъ, своего пробуваня въ Вѣднѣ звернувъ на себе увагу своихъ настоятельнѣвъ; на третій роцѣ богословіє бувъ назначеній єубрефектомъ пѣтмѣвѣвъ малого конвикту; той чинъ сповнявъ ажъ до укінченя богословія, якъ стверджує свѣдѣнчю директора ц. к. мѣского конвикту зъ днѣ 15 лїтця 1847. Въ томъ роцѣ въ ладолотѣ покойный подруживъ бувъ съ Сабіною зъ дому Ивановскихъ. Въ марті 1848 ординуваєсь во Львові. На першій разъ бувъ админістраторомъ прихода Кальнікова. Вокорѣ однакъ одержавъ сотрудинчєво въ Ярославѣ, где оставивъ до цѣтнѣ 1850 р. Въ серпнѣ 1850 р. бувъ именованій сотрудинкомъ въ Самборѣ і въ томъ же самѣмъ мѣсяці провизоричнѣвъ

натяжкомъ гимназіи самборской. Въ лютой 1850 р. министерство именовало его дѣлительмъ канцїи, а въ 1861 р. министерство зачислоє его на той посадѣ. Въ груднѣ 1861 р. єи. Іосифъ надѣляє его за довѣрчївай службы єдиноємъ ланшаньскою. О дѣяльности поблїжихъ имъ єдиноємъ посла имъ же иудуєвали послѣднєго роцѣ бл. п. Павла Яценіицкого Руса новєсєла єдиноємъ отрагу.

— До интєраціи поданя партіи русоныхъ въ Галиччині подаетъ такіи факты: Въ середу сего тымчасового засіданя „Староинтєгровского Института“ було въ порядку денніймъ принятє єдиноє зъ нагляданю поважаныхъ Русоныхъ, п. Даміянъ Галакѣвъ, а члѣ, профессоръ русоной гимназіи. При голосованю було 8 голосовъ противъ принятю і 6 голосовъ за принятює. Пытаємъ, дѣлать ли єдиноємъ того, якъ сказано, загално поважаного Русина-патриота, котрого дѣяльность въ той каноничній институтіи булабы дуже користна? Гѣ, на нашъ мисль отповѣди, — совѣтъ не обовязочній приняти мотива! На всякій способъ фактъ той дѣяльности иллюструє „идею“ немирна партіи русоныхъ, „идею“, о котрой такъ часто гдєдуєтє въ обжучьмъ прѣдѣлѣ о зраду державы, а котрой мисль такъ дуже занаетєсь!..

— Обманчикъ на мѣсяцѣ. Миллионъ барнѣ Гомманъ Гомманъ, збѣжавъ засудженій у Віднѣ за 7 лѣтъ тяжкой вѣзницѣ. Щобъ читателѣмъ ясно мисль понятие о нечунаніймъ зухвальствіи і безчелюности того обманчика, подаетъ для зякнєрїстички лишъ єдиноє фактъ. Въ р. 1877 Гомманъ зголосивєсь до репрезентантовъ єдиноє фабрики вѣднѣ въ Англіи съ предложєнємъ, що єдиноє державъ концєсію на будову новои желѣзной дороги въ Каринтіи і хоче заключити съ єдиноємъ контрактъ о доставу шнєвъ до цѣловъ дорожы, а побѣ условіємъ, що фабрика пожитчи єму 200,000 фунтовъ штерлинговъ (220,000 гульденовъ), котрыхъ будимъ то потребує на канцію для єдиноємъ концєсіи. Фабрицѣ жувѣвъ отъ дати, єдиноємъ якєсь гіпотєку на жданю пожитчи 200,000 зр. Що єдиноє чинитъ? Довѣдуєсь, що бар. Гомманъ властитель вѣднѣхъ добръ Вольфєбергъ въ Каринтіи хоче тѣ добра продати. Удѣсь отже Гомманъ до бар. Генкєла, завѣвавъ, що єдиноє Вольфєбергъ куантъ, але муситъ впередъ тѣ добра докладно оглянути. Бар. Генкєлъ очеєвано не мавъ нічого противъ єму і зайдѣнчїмъ урєвнєитєля Вольфєбергъ, що купецъ Гомманъ прѣбывъ тамъ оглянути добра, і поручивъ єму, все Гомманови показати. Одержавши те позволеннє, Гомманъ дає англійскій фабрицѣ жєлѣза за жданю пожитчу 220,000 зр. гіпотєку на добрахъ Вольфєбергъ, кажучи, що єє єдиноє добра; имено днѣ єдиноємъ теку на недвижностяхъ тыхъ добръ, ссылаєчєсь зъ богатыхъ лѣсовъ, покладаєтъ угдѣ, мѣлєза і т. д. Фабрика англійска выслала єдиноємъ своихъ директорѣвъ і адвоката до Каринтіи. Гомманъ завѣвъ ихъ воєхъ трєхъ до Вольфєбергъ і черезъ пять днѣвъ опровадуєвавъ ихъ по єдиноємъ добрахъ бар. Генкєла, яко по єдиноємъ власныхъ. Нѣкто єму не єперечивъ показуємъ отпоручникамъ англійскимъ єдрмы будинни, єдиноє поля і фабрика вольфєбергскій, бо, якъ сказано бар. Генкєлъ завѣдѣнчїмъ бувъ впередъ урєвнєитєля, що прибує до Вольфєбергъ купецъ. Баръ Гомманъ було на руку Гомманови, що єдиноємъ зъ добрахъ вольфєбергскихъ бувъ на таблицѣ интєрцїяль Н. — Бо имя властителя „Генкєлъ“, означалоє тою самою буквою, що „Гомманъ“. Отпоручники англійской фабрики оглянула Вольфєбергъ і булѣ зъ всего такъ задовольнѣ, що єдиноємъ кілька днѣвъ поблїжихъ заключили съ Гомманомъ контрактъ въ конзулаті англійскімъ у Віднѣ на пожитчу 220,000 зр. Случаснє лишъ мала єдиноємъ кувати, що не дали Гомманови отъ разу єдиноємъ сумы, але лишъ 51,000 зр. Розумѣєсь єдиноємъ, що Гомманъ не мавъ ніякой жданю концєсіи на будову желѣзничъ въ Каринтіи. Такимъ обманчикъ Гомманъ доукаєвалєсь не разъ, выманюєвалъ єдиноємъ сумы зъ рожныхъ сторѣвъ, а имено тымъ лишивъ донгъ на 200,000 зр. Живъ справдѣємъ княжескѣ отъ лѣтъ дєвятъ, удаєвъ магнаты, єдиноємъ прѣмєчєка будовы желѣзничъ, дипломата, єдиноємъ князя Валін (англійского престолонаследнїка) і иншихъ князѣвъ, а навѣтъ такъ умѣєтє поблїжє правительство Сполучєннѣхъ Державъ американскихъ, що именовало єдиноємъ конзулатъ въ Варшавѣ. Гомманъ бувъ вже дѣлать єдиноємъ отъ правительства россоинского, але єдиноємъ єдиноємъ отасти въ Варшавѣ, бо тамъ могли выжити рожи єдиноємъ обманства. Переєлѣдованій полиціє рожихъ краєвъ бѣвъ все дальше провадитъ єдиноємъ ремєсло съ незвычайно зухвальєстєю. Такъ єдиноємъ зухвало закоуновавєсь передъ єдиноємъ въ Віднѣ. Въ крутаротѣвъ показавєсь єдиноємъ недостаточнѣмъ майстромъ; єдиноємъ стараню иновити въ єдиноємъ прѣмєчєннѣхъ, що все, що зробивъ, мавъ єдиноємъ робити, що все дѣлавъ легально і въ доброй вѣрѣ. Гомманъ члѣтитъ теперъ 41 лѣтъ, єдиноємъ єдиноємъ шкляра зъ Карлєбаду, не має навѣтъ єдиноємъ єдиноємъ образованя.

— Краєва рада школьна вчислєла до книжочкы шкѣльничъ: „Учебникъ ємирноиристоріи для высшихъ класє середнихъ шкѣль. Написавъ Антонъ Галакѣвъ. Зъ шестого выдана переложивъ на рускій языкъ В. И. Часть III. Часть новий. Во Львові 1882. Накладомъ фонду краєвого. Зъ друкарствя имени Шевченка. Цѣна 1 зр. 50 кр.“

— (Дрбїй євєтє). Намістникъ гр. Поточній вернувъ въ четвєрѣ въ Віднѣ до Львова. — Дєсаръ удѣливъ громадѣ Ланъ въ нов. стрѣльницѣ 100 зр. запомоги на будову церкви, громадѣ Мєковѣ мѣвкѣ въ нов. долиньскѣмъ 100 зр. і громадѣ Угринѣвъ старій въ нов. скалатинскѣмъ 100 зр. на украшеннє церкви; громадѣ Червѣ

шевица въ нов. львовскомъ 50 вр. на будову школы; громадѣ Стрѣльска, нов. мостового, 100 вр. на будову церкви. — Театръ подѣ дирекцією н. Омеяна Бачиньского дае теперь предѣла въ Ясѣ.

Вѣсти епархіальны.

Зъ АЕпархіи Львовской.

Душпастырскі посады получили оо: 1) Іоанъ Боднаръ сотрудникъ въ Стрыи получивъ заведѣтельство въ Межирѣчу, декан. роздѣльського; 2) Неосторъ Соновичій завѣдатель въ Бабинець, получивъ заведѣтельство капеляній Путилова на Буковинѣ; 3) Леонтій Копертыньскій сотрудникъ въ Бучача получивъ сотрудничество въ Теревовлѣ. Исцѣлители конкурсовому подѣласту получили позволеніе о. Іоанъ Городюкій въ Пасѣчино. Упокоилися оо: 1) днѣ 20 лат. червня о. Р. о. Іосифъ Чировскій, парохъ въ Кальнеці, парохъ въ Шманковецѣ, дек. чортковскаго.

На конкурсъ розписанъ душпастырскі посады: 1) парохія Чернихівцѣ (съ Верняками), дек. збараского, надана приватного; 2) парохія Знесѣнье (съ Кривчицями) дек. львовского, над. приватного; 3) капелянія Маріямісль (съ Волочковомъ) дек. устѣцкого, над. приватного; 4) парохія Мшана (съ Суховолою) дек. городенковскаго, надана прив.; 5) парохія Меднѣ (съ Пенкоу) дек. збараского, надана приватного; 6) парохія Стариоска, дек. городенковскаго, над. прив.; 7) парохія Звинячѣ (съ Рощею) дек. чортковскаго, над. приватн.; 8) парохія Петранка долѣшна (съ Петранкою горѣшною) дек. калуского над. цѣсарского. На всѣ тѣ посады речинець до 1 (13) вересня 1882 р.

Откликаный конкурсъ на капелянія Сѣлещѣ, дек. буского. Претенду получить о. Ілія Пиндусъ на Невочинѣ.

Зъ Епархіи Перемыской.

Въ пропозицію на парохію Сторонна дек. старосамборскаго приняты слѣдующі кандидаты: I) Едвардъ Кусяръ, II) Дмитрій Венгрияновичъ, III) Дмитрій Калко, но терія I) Юліанъ Шахъ, 2) Стефанъ Кишикъ, 3) П-тро Тустановичъ.

Куріею. Понеже св. папа римскій въ напѣдѣннѣмъ часѣ розпорядивъ, чтобы просьбы о урочіише отъ каноническихъ супружескихъ нерешенныхъ отъ равнѣмъ I-омъ степени боцныхъ линій и въ степени II-гомъ доходяющѣмъ I-го боцныхъ линій позволеного сообщенія лишь посредствомъ конгрегациі de propaganda fide предпосредствомъ преноручаемъ заявити подѣластному ч. духовенству въ деканатахъ, чтобы дотычній архіепископъ укладывалъ въ латинскомъ языкѣ, и наводилъ такъ важныя причины, котры моглибы сподобити св. папу римского удѣлти розрѣшеніе, тѣ прошенія посылати черезъ тугешный еп. Орденаріатъ я на покрытые выдатковъ почтовыхъ ладити потрібны выдатки.

Поделили I) на парохію Дубровица дек. прославского оо: 1) Антоній Масляникъ, 2) Петру Годованскій, 3) Левъ Манускій, 4) Стефанъ Кишикъ; II) на парохію Деревня, дек. жовтоского оо: 1) Андрей Тимкевичъ, 2) Емилій Зареба, 3) Володимиръ Леванскій, 4) Юліанъ Мальчевскій, 5) Іосифъ Рейнарчикъ, 6) Ілія Брайчикъ, 7) Емилій Власевичъ, 8) Михаилъ Залатакъ, 9) Теодоръ Савула, 10) Володимиръ Полтавскій, 11) Іоанъ Чапельскій; III) на парохію Макова дек. добромилскаго оо: 1) Емилій Бачинскій, 2) Іоанъ Гинилевичъ, 3) Антоній Бѣришскій, 4) Теофілъ Глушевичъ, 5) Іосифъ Подмускій, 6) Володимиръ Лысякъ, 7) Василій Мельничъ, 8) Іоанъ Гринякъ, 9) Левъ Папуць, 10) Іларіонъ Туна, 11) Василій Мацюркакъ, 12) Михайль Стецькъ, 13) Іоанъ Чапельскій; IV) на капелянію Воложинска дек. старосамборскаго подѣласт о. Григорій Бѣлиньскій.

Розправа въ процесѣ гр. делля Скаль противъ о. Качалы и Володимира Барвѣньского о образу чести.

Трибуналь судейскій складывае: совѣтників Маевскій яко председателъ, совѣтників Бляокурскій и секретаря рады Кривогайзенъ яко вотагы. Протоколятъ п. Федивскій. На всѣхъ присяжныхъ засѣдаютъ пп. Лицендеръ, Душманскій, архивистъ выдѣлу краевского; Чаплинскій; Бачевскій; Мих. Бегинскій; Ант. Гилье; Петръ Бляецкій, Ів. Кинякъ; Іос. Скарбѣкъ; Ферд. Маеръ; Анд. Рудцій; Криштофъ Вепель; Порадовскій Кароль (заступникъ). Гр. делля Скалю заступае яко обвинитель ав. дръ Яцковскій; обжалованныхъ боронитъ ав. дръ Люка. На свидѣлѣхъ покликано: о. Митрофановича православною свѣдѣ. во Львовѣ; о. Малишевского мѣлана Збараского; о. дра Костецкого парохъ въ Збаражѣ; о. Дроздовского парохъ въ Клебанівцѣ; о. Чикалюка парохъ въ Тернилівцѣ; Грися Глушка оубѣта въ Гнилицькѣ, Максима Гоцалюка дяка въ Гнилицькѣ, Івана Шпундера господара въ Гнилицькѣ и Олексу Залуского мѣщанина въ Збаражѣ. Оба послѣдній узависней яко оскарженій въ обвинѣніи о голову зраду. Предѣлъ повисае, що гр. делля Скаля оскарженъ былъ также о. Малишевского и о. дра Костецкого, але высшій судъ знівъ актъ обжалованій противъ нихъ.

Предс. заряджуе отчитанье ухвалы вышного суду краевского, увольняющу оо. Малишевского и дра Костецкого отъ обвиненія, почтѣмъ слѣдуе отчитанье статіи въ Дѣла Ч. 2 р. 1882 подѣ заголовкомъ: „Справа православія въ Гнилицькахъ“, котра дада повѣдъ до сего процесу. Дръ Яцковскій жадае перекладу на языкъ польскій оеи статіи, або о дозволенье, чтобы бить предложивъ сю статью въ польскомъ перекладѣ, позаякъ языкъ „Дѣла“ незрозумѣлій для пп. присяжныхъ, бо есть языкъ русскій. (Се дивоглядне сказанье вызвало голоный смѣхъ ироничный и всеи многочисленной публики, переважно руской збранной въ салѣ.) Дръ Люка противитя тому, чтобы дръ Яцковскій предлагавъ оубъ переводѣ.

Обжал. Варвѣньскій освѣдчаеся въ загалѣ противъ переводови, а то въ причины, що языкъ рускій есть языкомъ тукравемъ, отже повиненъ бути знанымъ судіямъ. Дальше протестуе противъ инсинуаціи, будьтобы явкъ „Дѣла“ бувъ языкомъ русскіймъ; языкъ „Дѣла“ есть рускій языкъ якимъ говоритя и пишесе у насъ въ Галичинѣ, а инсинуація заст. обвинителя есть толькю обчлсена яко „фальверкеръ“ на судіевъ присяжныхъ, — що ось то „Дѣло“ — moskiewskie. Для того равнѣмъ противитя внесеню дра Яцковскаго.

Дръ Яцк. обтае при жаданю переводу, бо п. Креховецкій перекладчикъ заприсяженный для русскійского языка зъ роду Русинъ, а „Дѣло“ мѣститъ въ собѣ ипори рускія слова также великорусскій выразы (голосы зъ салѣ: а де компетенція до того?).

Обжал. Варвѣньскій заявляе що Креховецкій е лучше перекладчикомъ для русскійского языка а не для руского. Дальше каже: мавъ я способность прислухатися при розправѣ о голову зраду толкованіямъ п. Креховецкаго, а въ того вношу, що языкъ рускій есть ему зовсѣмъ чужій. Шо п. Креховецкій мае бути Русиномъ, — се для мене новина. Еще разъ протестуе противъ инсинуаціи, будьтобы „Дѣло“ писало по русскійски, або започичалось русскійщиною, бо нашъ языкъ рускій на стѣлкю богатый, що се булобы алишнимъ; есть се языкъ не толькю люду але и нашей интеллигенціи, языкъ съ тысячилѣтною минушостою. Суть въ „Дѣлѣ“ выразы незрозумѣлій для сельянина, але се не задала языка але задала понятій вышнихъ понадъ свѣтоглядъ сельянина, о якимъ сельянинъ и не знае такъ само якъ и для польского люду не все есть зрозумѣле, що писано въ польскомъ языкѣ; суть также и слова, котры въ русскійскомъ мають впротѣ противне значенье, якъ въ рускомъ языкѣ, тожъ п. Крех. мѣгбы знатийся яко заприсяженный перекладчикъ въ томъ прикрѣмъ положеню, що бы невѣрно переводивъ оригиналъ. Въ конціи мишу зъ горы отмовити п. дрови Яцковскому всякою компетенціи судити о языкѣ рускомъ въ загалѣ позаякъ п. дръ Яцковскій немае до того нѣякой квалифікаціи.

Предс. Маевскій (до обжал. Варвѣньского): Може вы знаете якого заприсяженного перекладчика для руского языка и можете намъ его представити?

Обжал. Варвѣньскій: Нѣ, не знаю тутъ нѣякого зап. перекладчика для языка руского, бо въ загалѣ устаета не приуочае, чтобы для краевского языка въ краю треба було ажъ перекладчикъ и се мабутъ першій случай — дивный — непревдвдженій анѣ въ устѣвѣ, анѣ въ нашѣмъ судѣ.

По короткѣй нарадѣ ухваляе трибуналь завѣзвати п. Креховецкаго, а взглядо п. комис. полиціи Соболяка на перекладчика для руского языка, а то въ причины, що запис. перекладчикъ для руского языка сирадѣвѣ нема, а приуочати можна, що п. Креховецкій, яко Русинъ зъ роду и жіючи въ томъ краю буде знавъ языкъ рускій.

Обжал. Варвѣньскій. Въ такомъ случаю предложивъ я вже заирисити дра Ом. Огоновского, профессора руского языка въ тугешномъ университетѣ, яко найкомпетентнѣйшого.

Предс. Маевскій: А, — ухвала вже занала.

По хвилѣ показуея однакожъ, що п. Креховецкій завѣдъ занятый въ урядѣ не може побѣлитися перекладу, а п. Соболяка нема во Львовѣ. По томъ годотя стороны и трибуналь на то, чтобы обжал. п. Варвѣньскій приняеся толкувати такъ инкриминавану статью, „Дѣла“, якъ и иншіи статіи и протоколы въ рускомъ языкѣ писаній, на польске.

По отчитаню въ рускомъ языкѣ статіи ч. 2. р. 1882 „Дѣла“: „Справа православія въ Гнилицькахъ“, отчитано еще сиростованье о. Качалы подане въ „Дѣлѣ“ и „Dzienni-ku polski-ku на сиростованье умѣщене гр. делля Скаль въ Dzienni-ku polski-ku.

Дръ Люка вноситъ, чтобы председателъ казавъ выйти въ салѣ присутнюю гр. делля Скаля, позаякъ оборона може буде еще потребувала вѣзвати его за свѣдка, а свѣдокъ до часу сго переслухана не повиненъ находитися въ салѣ розправѣ.

Дръ Яцковскій противитя тому, почтѣмъ обжалованъ въ салѣ голосъ гр. делля Скаль до Дра Люки: Zrobię Raczę tę przysięgę. (Гр. делля Скаля вѣзваный председателемъ до порядку, выдѣлаеся въ салѣ.) Трибуналь ухваливъ не налягати на те, чтобы гр. делля Скаля вышшовъ въ салѣ, бо бить яко обвинитель мае право, хоть боронитя черезъ заступника, бути приутнымъ при цѣлѣй розправѣ.

Оттакъ почавъ председателъ переслухувати о Ст. Качалу.

Председателъ проситъ обжалованого, чтобы представивъ въ языкѣ польскомъ цѣлу справу, позаякъ не воѣ судіи присяжны его зрозумѣють, а черезъ перекадѣ на польскій языкъ цѣла справа дуже бы протягнулася.

Обж. о. Ст. Качала. Отъ мого права боронитися менѣ въ рѣднѣмъ языкѣ нѣякою мѣрою отступити не могу; але вневняю, що буду говоривъ чистымъ рускимъ языкомъ, а сей повиненъ пп. судіямъ присяжнимъ родженымъ на рускѣй земли бути знанымъ. (Звернувшись до судіевъ присяжныхъ): Предѣлъ розумѣете панове, то що я говоривъ?

Голосъ судіевъ присяжныхъ: Будемо розумѣти, будемо! а одинъ голосъ навѣтъ: панимаю.

О. Качала заявляе, що зовсѣмъ не почуваетя до закипеню ему образы чести гр. делля Скаль. Яко членъ духовной комисіи уважавъ о. К. своимъ обовязкомъ еще передъ комисією по возможности poinformуватися въ той справѣ; отже дѣзнавае, що люде зъ Гнилицькѣ не таятъ съ тымъ, що гр. делля Скаля подавъ имъ гадку перейти на православіе и що остаточно съ тымъ и самъ гр. делля Скаля не таятъ. Такъ вѣсти булы вже передъ комисією загално розширенѣ. Тожъ само и другіи члены комисіи о. Малишевскій и о. Костецкій дѣзналися еще въ Збаражѣ, що Гнилицкій люде признали, що гр. делля Скаля подавъ имъ тѣ гадку. Духовна комисіи приѣхала отже дня 10 обчія до Гнилицькѣ вже съ певнымъ данымъ матеріяломъ що до авторства гадки переходу Гнилицькѣ на православіе. Комисіи вважала цѣлу справу яко церковну а за свою найблизшу задачу: на вернути Гнилицчанъ назадъ до униі. Дальшій доходже: зъ якои причины, якъ и за чѣю намовою они перейшли на православіе, лежали вже властно поза задачею комисіи, и дотычній пытанія оталялися при комисіи лише для того, чтобы поставленій въ консисторіальномъ писъмѣ о переведеніе сеи комисіи. Тожъ не було причины кого намовати — такъ або иначе на тѣ дальшій пытанія говорити. Наверненье гнилицкой громады до униі шло дуже упорно. Въ часѣ перервы переговоровъ комисіи съ громадою, зажадали громадяне 14 днѣвъ часу до намыслу, бо, казали, „не маемо отмовити отъ графа зъ Черновець“. На другій день комисіюваня — на пытанье: „кто подавъ имъ гадку переходу на православіе“, отповѣдъ безъ всякого намыслу: „графъ делля Скаля“. Тожъ не заходила потреба наклоняти сельянъ, такъ або иначе говорити. Обжалованый о. К. тымъ менше мѣгъ тутъ якъ небудъ выльвати, бо онѣ анѣ не диктувавъ, анѣ не писавъ протоколу, а бувъ толькю асеооромъ, отже и не мѣгъ мати навѣтъ великого влиыву на протоколъ. Есть отже фактомъ, что Гнилицкій сельяне безъ наименшого влиыву зъ чѣи небудъ стороны, а именно зъ стороны обжалованого, подали гр. делля Скалю яко такого, котрый нѣмъ подавъ гадку переходу на православіе, а взглядо утвердивъ ихъ въ томъ замѣрѣ. Поправки, якъ чинили сельяне познѣйше до протоколу, суть умѣщенъ въ протоколѣ и также поданъ въ отповѣдъ обжалованого о. К. гр. вѣ делля Скаль на его сиростованье и зовсѣмъ не обезсилюють того, что было первѣстно въ протоколѣ а оттакъ и въ „Дѣлѣ“ подано.

Тымчасомъ польскій газеты подняли задала Гнилицкой справы страшный крикъ о противудержавныхъ агитаціяхъ и агитаторахъ, клеветали на всѣхъ Русинѣвъ, денуцировали всѣхъ, а именно Сзас и Gazeta Narodowa денуцировали о. Качалу и о. Цурковскаго яко такихъ агитаторѣвъ. Въ томъ дуѣ писаный также и актъ обжалованія (внесеного графомъ делля Скаля) и говоритъ, что я политичный другъ о. Наумовича и его сторонникъ. Шо у насъ суть партіи се вѣдомо, якъ не менше вѣдомо, что обжалованый о. К. належить до той партіи, до котрой о. Наумовичъ не належить. Отже не можна обжалованого звати политичнымъ и партійнымъ другомъ о. Наумовича. Обжалованый належить до той партіи, котра уваеа самостоятельность и отрубность руского народа такъ отъ русскійского, якъ и польского, — бореса за равнѣоуправленье Русинѣвъ, працое и мае надѣю, что правда борсе чи познѣйше муситъ побѣдити. — Вызваный такимъ способомъ польскою прасою мусѣвъ обжалованый станути въ оборонѣ своен особистои и священнои чести, бо се була денуциація и то денуциація фальшива. Тожъ описавъ обжалованый о. К. цѣлыи фактъ вѣрно якъ бить представивъ въ духовной комисіи и подавъ се поясненье до „Дѣла“. Шо не було тутъ наименшого замѣру ображати або навѣтъ помаялвати гр. делля Скалю о якѣ противудержавній агитаціи, — се свѣдчить уступъ въ инкриминаванѣй статіи: „Не хочемо гр. делля Скалю посуджувати о залѣ замѣры, якъ де факту привязуютъ Поляки и т. д.“ Своимъ оцравозданьемъ хотѣвъ обжалованый толькю себе очистити отъ фальшивой денуциаціи. Дальше поясненье обжалованый справу сиростованя гр. делля Скаль, въ котромъ мѣстився замѣтъ сфалшованя протоколу духовной комисіи, — и всю отповѣдъ на се сиростованье. Самъ графъ признаеся до подданя гадки о православію, а хоть обертавъ се въ жартъ, то въ такихъ случаяхъ съ свѣточами не годитя робити жартѣвъ. Впроче съ свѣточами о то, якъ сельяне зрозумѣли слова п. графа, а ой взяли ихъ не за жартъ але за правду. Дальше еще разъ доясненье обжалованый переходъ переговоровъ и описаня протоколу въ духовной комисіи, выказуея недостоверность т. а. „урядовыхъ“ дослѣдженъ, — и поясненя слова статіи въ ч. 2 „Дѣла“ — „отъ вамъ агитаторъ“ яко отповѣдъ звернену до польской прасы, а не до гр. делля Скаль. Поясненя оттакъ, что анѣ свѣдомо, анѣ фальшиво не обвинивъ гр. делля Скалю о я-

кій небудъ чинъ нечестный. Дальше перерываный председателемъ подане обжалованый справу мнѣмонъ панславистичной агитаціи, — поясненя тенденціи отъ акту обжалованя и отдае себе съ повнымъ спокоемъ подѣ судѣ присяжныхъ. (Конецъ буде.)

Въ четверть приступивъ трибуналь до переслухана свѣдѣлѣхъ покликанныхъ черезъ обжалованныхъ для переведеня доказу правды: Ів. Шпундера, Ол. Залуского, Максима Гоцалюка, Грися Глушки, о. дек. Малишевского и дра Костецкаго. — Въ пятницю переслухано о. Дроздовского, о. Чикалюка и о. Митрофановича. Оттакъ отчитано перекладѣ (В. Варвѣньского) статіи ч. 2 „Дѣла“ „Справа православія въ Гнилицькахъ“ на языкъ польскій. Обвинитель не мае нѣякого закинути противъ сему перекладови. Дальше отчитано отзову ц. к. суду повѣтового въ Новѣмъ Селѣ, послѣа котрой вѣзване для свѣдка п. Мечковскаго зъ Тернилівки не могло бути доручене.

Дръ Яцковскій вноситъ 1) вѣзвати 2 свѣдѣлѣхъ (обывателѣвъ) зъ Буковины, котры мають потвердити, что гр. делля Скаля давъ датокъ на католицку каплицю на Буковинѣ, что отже попирае католицку пропаганду, 2) на доказанье, что обжалованый свѣдомо и фальшиво обвинилъ гр. делля Скалю яко агитатора за панславизмомъ и за противудержавнымъ заворушеньемъ — вѣзвати свѣдѣлѣхъ о. Гарасимовича зъ Гнилицькѣ, судію Альфреда Ковалскаго, старосту Кавцкаго зъ Збаражѣ, коменданта жандармеріи Крушиньского, обыв. Едварда Каньского, дальше сельянъ Максима Бриняка, Михайла Сеника, Василя Заузуло и Ярошиньского и 3) отчитати протоколы переслухана въ слѣдствѣ (въ справѣ Ольги Грабаръ и тов.) Ів. Шпундера, О. Залуского, Гоцалюка, Глушки, о. Ів. Наумовича и дра М. Наумовича — въ цѣль, чтобы выказати суперечности ихъ збзнанъ.

Обжалов. В. Варвѣньскій сиротиваеся сему внесеню въ всѣхъ его точкахъ. Шо до першой точки, то есть се зовсѣмъ равнѣдушно, чи и шо давъ гр. делля Скаля на якусь тамъ каплицю, и се не мае нѣякою звязи съ нынѣшню справою, а навѣтъ не выключаетъ, чтобы гр. делля Скаля не мѣгъ равнѣчасно поддати Гнилицчанамъ гадку переходу на православіе. Дальше застерѣгаея обжалованый Варвѣньскій въ имени свѣдѣлѣхъ и о. Качалы противъ инсинуаціи дра Яцковскаго, котрый въ оубѣмъ законопотно сялитя вмиотити въ обжалованныхъ и въ инкриминаванѣй статіи „Дѣла“ то, что тамъ зовсѣмъ нема, что обжалованый нѣколи не писалъ и не говорилъ, именно будьтобы гр. делля Скаля мавъ бути кимъ антидержавнымъ и панславистичнымъ агитаторомъ: „Наша оборона яса и правдана отъ першой хвилѣ до теперь, мы не обвиняли гр. делля Скалю о нѣякій чинъ нечестный, мы сконстатували толькю правдивый фактъ результату духовной комисіи, въ чѣмъ толькю фантазія п. дра Яцковскаго могла доглянути образы чести, але не може си доглянути судѣ безсторонной и незаслѣшленой опиніи публичнои“. Для того противитя обжалованый также и дальшимъ двомъ точкамъ внесеня, бо обвинитель мавъ повъ року часу постаратися вчасно о доказы для себе, а не въ послѣдній хвилѣ вытяти новыхъ свѣдѣлѣхъ, котры нѣчего не пояснятъ, але проведутъ справу ad infinitum. Наконецъ рѣшучо противитя отчитаню протоколовъ зъ иншон справы (Ольги Грабаръ и тов.), котра не мае и не може мати нѣякою звязи съ нынѣшню справою. Обвинитель бувъ при переслуханю сихъ свѣдѣлѣхъ (Ів. Шпундера, Залуского и др.) отже мѣгъ выснати тогды мнѣи „суперечности“ въ ихъ збзнаняхъ.

До сего заявленя придучаетя о. Качала и дръ Люка.

Председателъ (до дра Яцковскаго): То по томъ всѣмъ може бы вы поперестали на томъ поясненю и на такой сатисфакціи, бо не знаю, о що тутъ може дальше ходити?

Дръ Яцковскій: То требабы приватно porozumѣтися.

Председателъ заявляе, что трибуналь удасола на уступъ, чтобы повзяти ухвалу що до поставленыхъ внесенъ, а въ часѣ перервы можуть обѣ стороны porozumѣтися.

Угода порушена зъ стороны обвинителя не пришла въ дѣло, бо о. Качала и В. Варвѣньскій не приняи предложенои имъ угоды.

По томъ обвѣститъ трибуналь ухвалу, котрою откинено першу точку внесеня въ цѣлости, зъ свѣдѣлѣхъ въ тоцѣ 2-ой покликанныхъ откинено покликанье о. Гарасимовича и Ковалескаго, а прочихъ свѣдѣлѣхъ ухвалено завѣзвати, бо они мають послужити обвинителю до переведеня противудоводу; шо до третон точки повздержавъ трибуналь свое рѣшенье на познѣйше. Задала покликаня тыхъ новыхъ свѣдѣлѣхъ отрочивъ трибуналь розправу на часъ неозначеный.

Дръ Люка влоажуе зажеланье неважності.

ГОСПОДАРСТВО И ТОРГОВЛЯ.

— Цѣна хмелю за 100 кал. отъ 150 — 165 зр. — Спиритуосу за 10.000 литеръ процентъ отъ 32 — 33 зр. Дня 27 червца пригнано на вѣденскій торгъ 1555 штукъ галицъ свиней, сеноретовскихъ угорокыхъ 1150, тяжкихъ багондѣвъ 969 разомъ 3674. За галицкя пладчено 38 — 40 и 45 зр. середно тяжкй угорокй 44 — 50 зр. тяжкй багоны 50 — 52 и 54 зр. за 100 кильо живои ваги.

